

melyen a portának legkevésbé kellett volna megindulni.

Oszeeszküvés Milán király ellen. Belgrád, nov. 29. (A Revue de l'Orient távirata.) A reudórság nyomára jött egy, Milán király ellen tervezett oszeeszküvésnek...

Ujvidék, nov. 29. Itteni szerb körökben híre jár, hogy a belgrádi kormány oszeeszküvésnek jött nyomára, melynek színei Ujvidékig, Antivárig és Csetinjeig terjednek.

Milán király ellen szőtt oszeeszküvés híre egy újabb belgrádi távirat merőben tévesnek és minden alapot nélkülöző koholmánynak mondja.

Külföldi hírek. Viktoria angol királynőnek, Beatrice hercegnő újszülött kisfiacskájával együtt, most 26 unokája van.

Gróf Andrássy Gyula életéből.

A véletlenek sajátságos játéka volt, hogy ugyanakkor, midőn Heutzú karddal kezében esett el, a magyar kormány követet küldött Belgrádba és Konstantinápolyba, a kinek feladata volt a szerb kormányt arra bírni, hogy ez vonja meg támogatását a de-szavá mozgalomtól, melyre névze annak idején Heutzú volt irányadó.

Pétervárad nem volt ugyan veszélyeztetve, mert ott Hollán, ki jelenleg altbornagy, tartotta erős kezeiben Magyarország zászlóját, de a bátor Kucicán szerb csapatával elég dolog adott a magyar seregeknek.

Andrássy 1849. május 22-én hagyta el Pestet, egy nappal Buda bevétele után. A kormány akkor Debreczenben, e nagy pusztai városban — us grade ville sans grandeur, mondá Viktor Hugo egy alkalommal — székelt és onnan kapta a gróf az utasításokat.

Andrássy az alföldön keresztül utazott, elbűvélte Ladanyba Wenckheim Béla báróhoz,

utután Szegedre ment, a hoi két kiserőjével, titkárával és szolgájával rövid ideig megpihent.

Szegedről a Tiszán utazott dél felé. Hochard kapitány, olyan alföldi tengerőrnagyfele, mint a magyar kormány birtokában maradt tiszai gőzhajók felügyelője, rendelkezésre bocsátotta a „Bem” nevű kényelmes gőzhajót. Török-Kanizsától nem messze megint szárazon kellett tovább utaznia.

A felig elpusztult Pancsovában egy szardíniai ember várt a grófra.

A szardíniai kormány, mint ismeretes, benső viszonyban állt a Kossuth-kormányval. Belgrádban bizonyos Karasini volt Magyarország politikai ügynöke. Ez a Karasini, értesítve a gróf jöveteléről, megvárta őt Pancsován. Török csónakok, a Száva partján állomásozó osztrák őrségek mellett elhaladva, Andrássy átkelt a folyón és 1849. május 29-én délelőtt 10 órakor nem messze a belgrádi török citadellától lépett szerb földre.

Első látogatását a szardíniai konzulná tette, a hol megismerkedett egy kissé kalandorhoz hasonló emberrel, Lenoir, helyesen Csernovszkival, a ki Belgrádban a leugyel emigránsok érdekében működött. Andrássy nem igen szerette az ilyen ismeretségeket. Bizonyos mértékű barátja volt ugyan a lengyeleknek, de mikor a magyar hadseregben felemelkedt a kérdés: „Dembinszky-e? Görgey-e?” egyenesen az utóbbi pártjához csatlakozott és határozottan perhorreskálta a lengyel legió szervezését. Andrássy szerencsés csillag alatt teljesítette első politikai misszióját. Szerencsés keze volt. A szerb külügyminiszter, Garasini, kinél a szardíniai konzul jelentette be Andrássy látogatását, igen előzékenyen fogadta a gróft. Megmutatta neki Kucicán tábornokhoz intézett visszahívó irat másolatát és biztosította, hogy azt sürgősen ismételi fogja. Kucicán remekóra csakugyan elhagyta Magyarországot, a hol addig Döbögőskőre emlékeztető módon tanyázott. Igen sajátságos látogatást tett a török citadella kormányzójánál, Huszein pasánál, egy igen barátságos emberrel, a ki különösen a mi az utileveleket illette, igen szabadulva volt.

Andrássy kérelmére kiállított egy török utlevelet, melyben a gróf és kiserői — dan kereskedőknek voltak megnevezve. Ez a derék Huszein pasa igen kedélyes ur ember volt. Nagy vágyat érzett a Hegyaja tüzés itala, a tokaji után. És mikor Andrássy gróf elmondta neki, hogy a magyar kormány megbizásából, elismerésül a Magyarországnak tett barátságos szolgálatait, egy barát meg két telvér lovát hozott neki, az ajándékot udvariasan visszatartotta már csak azért is, mert — mint mondá — a hajóból való kiszállítás igen bajos dolog.

De meggyőződve a magyar kormány jó szándékáról szívesebben venne más baktist. Magyarországon — szolt — mint ezt hallomából tudja, egy kitűnő szer terem mindenféle baj ellen, melynek „tokaji” a neve és ebből ker — nagyobb kuldeményt. Andrássy megígérte, hogy ivásának eleget fog tenni. Hogy Huszein pasa az ígért tokajt csakugyan megkapta-e, hogy a bor nem-e csuszott le hivatalos torlokos és hogy nem-e lett hadi zsákmánya Pasikivicsnek, a ki igen jól értett a tokaji, mádi és tarcali nemes boroknak oledő áron való vételéhez, melyek rendszeren ugyanazon ház piaczejében helyeztetek el melyben

Lenau Miklós élte gyermekkorá boldog éveit — ki tudja megmondani.

Akkor Magyarországon más dolgok is történtek, nemcsak az hogy az állam által egy török pasának feladott tokaji tor nem jutott el rendeltetési helyére.

Helyi hírek.

Lapunk f. szerkesztője ma reggel — rövidebb időtartamra városunkból elutazott.

Ki lesz az új törvényéki elnök? E kérdés foglalkoztatja most a debreczeni bírói és jogászai köröket. A „Debr. Ellenőr” tegnapi számában avon óhajának ad kifejezést, hogy Tóth Mór, volt debreczeni kir. ügyész neveztesse ki elnökül. Ezzel szemben az érdekeltek körökben azt óhajítják, hogy az új törvényéki elnök a helybeli törvényesek tagjai közül választassék. A kérdés különben már elvan döntve, mert — a mint biztos forrásból értesülünk — Jelenffy Kornél, a m. szigetii törvényesek elnöke, fog városunkba hason minőségben áthelyeztetni.

A nemzeti veteránok és a református eg. ház. Több íz en megújultak már lapunkban a polemiák a miatt, hogy okt. 6-án a debreczeni ref. templomokban semmiféle megemlékezés nem emeztetünk leggyászosabb napjáról, lapunkban e dolog f. évi okt. 6-án is szelöltetettük, — de eredmény nélkül. — Nincs kedvünk ezen ügyben ismét vitát provokálni, t. olvasóink ösmerik álláspontunkat, hogy mi nem requiemet, nem a halottak lelkeért tartandó engesztelő imát kívánunk e napon templomainkban tartatni, csak egyszerű jelzést a nap jelentőségének, — a mi éppen a e m k a t h o l i c z i z m u s. Szándékunkat félreértették, félremagyarázták s minden maradt ugy, a mint van. Most azonban — a mint a „Szabad Eger” a z c z i m u l a p n o v. 1-3-0 számában olvassuk, — ezen kérdés tagasabb körben kellett figyelmet, s közel áll ahhoz, hogy megoldassék. Nevezet lap közli a „Protestáns egyház z z i e s i k o l l a p” okt. 24-iki számának azon cikkét, mely ezen ügyben elfoglalt álláspontunkat foglalkozik, közli a t. K ö n y v e s T ö t h K á l m á n u r c i k e k e n e s z m e m e n e t é t, s azon megjegyzést, melyet e vitára a „Protestáns egyházi és iskolai lap” tesz. E megjegyzés így hangzik: „A rekviumet, a gyászsteni tisztelget, ha az a dogmatikai motívuma, hogy halottaink lelkeit a purgatóriumtól kiszabadulni segítjük, mind a fejtelenül elvetjük, mind a szentírás, mert ezek alapján azt valljuk, hogy a lelkek sorsa a halál után minjárt eldől, hogy nincs purgatórium, hogy imák és áldozatok árán senkik menty nem segíthetnek s bármi néven nevezett szentek az Istennél kívül nem segíthetnek. De vajlon eltiltja-e az Írás, a confessio és a vallási kegyelet a holtakra való kegyeletos visszaemlékezés azon nemét is, — melylyel elhunyt nagy inknak gyászünneplélyn azért adozunk, hogy példájukon okujunk eszméinket lelkesüljünk, erevényeink felbuzduljunk? Mi a Szentírásra, sőt a helvethitvallásra való hivatkozást csak azon határig tartjuk jogosultnak, mig a „halottakért való áldozatról” s „bizonyos imáknak fizesért való elmormolásáról.” (Helvet hitv. 26. 2. §.) a szokott jók voltak. Az előadás egészben véve ös-zevágó volt, a karok szabatosan működtek, a Szántó (Pai cigány) enekét azonban örömet elengedték volna. A színházban nagy

teni. Az ily bahiedelmeket mi is elvetjük; de egyházi vagy nemzeti jeleseinkre való kegyeletos visszaemlékezés ünnepeit nittanálag megengedhetőknek, erkölcsileg jogosultnak és nemzeti szempontból szükségesnek tartjuk. — Igy ir egy egyházi lap, ennél többet mi sem mondunk. Ezzel szemben a „Szabad Eger” a z z i m u l a p n o v. 1-3-0 számában avon óhajának ad kifejezést, hogy Tóth Mór, volt debreczeni kir. ügyész neveztesse ki elnökül. Ezzel szemben az érdekeltek körökben azt óhajítják, hogy az új törvényéki elnök a helybeli törvényesek tagjai közül választassék. A kérdés különben már elvan döntve, mert — a mint biztos forrásból értesülünk — Jelenffy Kornél, a m. szigetii törvényesek elnöke, fog városunkba hason minőségben áthelyeztetni.

A nemzeti veteránok és a református eg. ház. Több íz en megújultak már lapunkban a polemiák a miatt, hogy okt. 6-án a debreczeni ref. templomokban semmiféle megemlékezés nem emeztetünk leggyászosabb napjáról, lapunkban e dolog f. évi okt. 6-án is szelöltetettük, — de eredmény nélkül. — Nincs kedvünk ezen ügyben ismét vitát provokálni, t. olvasóink ösmerik álláspontunkat, hogy mi nem requiemet, nem a halottak lelkeért tartandó engesztelő imát kívánunk e napon templomainkban tartatni, csak egyszerű jelzést a nap jelentőségének, — a mi éppen a e m k a t h o l i c z i z m u s. Szándékunkat félreértették, félremagyarázták s minden maradt ugy, a mint van. Most azonban — a mint a „Szabad Eger” a z c z i m u l a p n o v. 1-3-0 számában olvassuk, — ezen kérdés tagasabb körben kellett figyelmet, s közel áll ahhoz, hogy megoldassék. Nevezet lap közli a „Protestáns egyház z z i e s i k o l l a p” okt. 24-iki számának azon cikkét, mely ezen ügyben elfoglalt álláspontunkat foglalkozik, közli a t. K ö n y v e s T ö t h K á l m á n u r c i k e k e n e s z m e m e n e t é t, s azon megjegyzést, melyet e vitára a „Protestáns egyházi és iskolai lap” tesz. E megjegyzés így hangzik: „A rekviumet, a gyászsteni tisztelget, ha az a dogmatikai motívuma, hogy halottaink lelkeit a purgatóriumtól kiszabadulni segítjük, mind a fejtelenül elvetjük, mind a szentírás, mert ezek alapján azt valljuk, hogy a lelkek sorsa a halál után minjárt eldől, hogy nincs purgatórium, hogy imák és áldozatok árán senkik menty nem segíthetnek s bármi néven nevezett szentek az Istennél kívül nem segíthetnek. De vajlon eltiltja-e az Írás, a confessio és a vallási kegyelet a holtakra való kegyeletos visszaemlékezés azon nemét is, — melylyel elhunyt nagy inknak gyászünneplélyn azért adozunk, hogy példájukon okujunk eszméinket lelkesüljünk, erevényeink felbuzduljunk? Mi a Szentírásra, sőt a helvethitvallásra való hivatkozást csak azon határig tartjuk jogosultnak, mig a „halottakért való áldozatról” s „bizonyos imáknak fizesért való elmormolásáról.” (Helvet hitv. 26. 2. §.) a szokott jók voltak. Az előadás egészben véve ös-zevágó volt, a karok szabatosan működtek, a Szántó (Pai cigány) enekét azonban örömet elengedték volna. A színházban nagy

A nemzeti veteránok és a református eg. ház. Több íz en megújultak már lapunkban a polemiák a miatt, hogy okt. 6-án a debreczeni ref. templomokban semmiféle megemlékezés nem emeztetünk leggyászosabb napjáról, lapunkban e dolog f. évi okt. 6-án is szelöltetettük, — de eredmény nélkül. — Nincs kedvünk ezen ügyben ismét vitát provokálni, t. olvasóink ösmerik álláspontunkat, hogy mi nem requiemet, nem a halottak lelkeért tartandó engesztelő imát kívánunk e napon templomainkban tartatni, csak egyszerű jelzést a nap jelentőségének, — a mi éppen a e m k a t h o l i c z i z m u s. Szándékunkat félreértették, félremagyarázták s minden maradt ugy, a mint van. Most azonban — a mint a „Szabad Eger” a z c z i m u l a p n o v. 1-3-0 számában olvassuk, — ezen kérdés tagasabb körben kellett figyelmet, s közel áll ahhoz, hogy megoldassék. Nevezet lap közli a „Protestáns egyház z z i e s i k o l l a p” okt. 24-iki számának azon cikkét, mely ezen ügyben elfoglalt álláspontunkat foglalkozik, közli a t. K ö n y v e s T ö t h K á l m á n u r c i k e k e n e s z m e m e n e t é t, s azon megjegyzést, melyet e vitára a „Protestáns egyházi és iskolai lap” tesz. E megjegyzés így hangzik: „A rekviumet, a gyászsteni tisztelget, ha az a dogmatikai motívuma, hogy halottaink lelkeit a purgatóriumtól kiszabadulni segítjük, mind a fejtelenül elvetjük, mind a szentírás, mert ezek alapján azt valljuk, hogy a lelkek sorsa a halál után minjárt eldől, hogy nincs purgatórium, hogy imák és áldozatok árán senkik menty nem segíthetnek s bármi néven nevezett szentek az Istennél kívül nem segíthetnek. De vajlon eltiltja-e az Írás, a confessio és a vallási kegyelet a holtakra való kegyeletos visszaemlékezés azon nemét is, — melylyel elhunyt nagy inknak gyászünneplélyn azért adozunk, hogy példájukon okujunk eszméinket lelkesüljünk, erevényeink felbuzduljunk? Mi a Szentírásra, sőt a helvethitvallásra való hivatkozást csak azon határig tartjuk jogosultnak, mig a „halottakért való áldozatról” s „bizonyos imáknak fizesért való elmormolásáról.” (Helvet hitv. 26. 2. §.) a szokott jók voltak. Az előadás egészben véve ös-zevágó volt, a karok szabatosan működtek, a Szántó (Pai cigány) enekét azonban örömet elengedték volna. A színházban nagy

Színház. Tegnep, Valentin Lajos jutalomjátékául, a „Czlgánybáró” új szereposztással került színpadra, a mennyibe Zsupan szerepét — az eltávozott Molnár Antal helyett — Rónaszéki játszott, ennek szerepét, gróf Cornero Hegyesi töltötte be. — Otokár, melyet az előtt Jubai adott, Haday képviselte, míg Hadaynak Gabor deakját Molnár László vette át. Végezzünk először is a szerepváltozásokkal: Rónaszéky Zsupánja új, eredeti alakítás volt, sok tekintetben elütő a Molnár Antalétól, itt-ott ennel jobb is, de hiányzott belőle a kedély meleg, melyet a szerepbe Molnár Antal öntött; Hegyesi, mint gr. Cornero, Rónaszéky után nagyon gyenge volt, — kísérletnek azonban, ha Rónaszéky pompás alakítása nem lebegt volna előttünk, talán megjárta volna; Otokár szerepét kár volt Juhász elvenni, elismerjük ugyan, hogy Haday biztosabban és szívesebben enekelt, de e szerep fiatalabb kézbe való; Molnár László csinos hangjával és deit tánczával most is nagy tetszést aratott. Valentin (Barney) kislepe alkalomával zugó tapsvihar fogadta s a színörpadláról — kissé a. onban ekleve — két szép barabkoszort bocsátottak a „Emlékek” feirattal, — ezeken kívül pályatársaitól ezüst tinta-tartót, tollat s papír-nyomateket kapott, a s z i n t á r s u l a t u g y e b e n kifejtett fáradsághatn bu z g a l m á n a k e l i s m e r e s e u l. — Hogy jó kedvvel, szabatosan s szépen enekelt, azt talán fejlegyezzünk sem szükséges. Felvonás-közökben többször kihívták Halnayné (Saffi), Locsarekne (Czipra) Ellinger Ilona (Arzén), a szokott jók voltak. Az előadás egészben véve ös-zevágó volt, a karok szabatosan működtek, a Szántó (Pai cigány) enekét azonban örömet elengedték volna. A színházban nagy

A jogász barabkoszort bocsátottak a „Emlékek” feirattal, — ezeken kívül pályatársaitól ezüst tinta-tartót, tollat s papír-nyomateket kapott, a s z i n t á r s u l a t u g y e b e n kifejtett fáradsághatn bu z g a l m á n a k e l i s m e r e s e u l. — Hogy jó kedvvel, szabatosan s szépen enekelt, azt talán fejlegyezzünk sem szükséges. Felvonás-közökben többször kihívták Halnayné (Saffi), Locsarekne (Czipra) Ellinger Ilona (Arzén), a szokott jók voltak. Az előadás egészben véve ös-zevágó volt, a karok szabatosan működtek, a Szántó (Pai cigány) enekét azonban örömet elengedték volna. A színházban nagy

A jogász barabkoszort bocsátottak a „Emlékek” feirattal, — ezeken kívül pályatársaitól ezüst tinta-tartót, tollat s papír-nyomateket kapott, a s z i n t á r s u l a t u g y e b e n kifejtett fáradsághatn bu z g a l m á n a k e l i s m e r e s e u l. — Hogy jó kedvvel, szabatosan s szépen enekelt, azt talán fejlegyezzünk sem szükséges. Felvonás-közökben többször kihívták Halnayné (Saffi), Locsarekne (Czipra) Ellinger Ilona (Arzén), a szokott jók voltak. Az előadás egészben véve ös-zevágó volt, a karok szabatosan működtek, a Szántó (Pai cigány) enekét azonban örömet elengedték volna. A színházban nagy

ban özpontosul, hogy en azt a lelki betegségek egyik fajtának tartom. A túlságos „degeség” a mediumokban szinte erre látszik mutatni. Általános ismeretes dolog a hypochondriák, alvajárók és holdkórosok csodálatos lelki és fizikai állapota, miért ne lehetne a spiritismus is hasonló megfejthetlen tümeny? Sokan erre azt viszonzozzák, hogy a legjelesebb tudósok sorából kerülnek ki gyakran a spiritisták, kik higgadt elmével kísérleteznek. — Kétféle, mintha bizony a tudósok kivétel képezzenek, a közös emberi nyomorúságból, — hisz épen a tudósokkal esik meg leggyakrabban, hogy rögeszméjük támad és megőrülnek. — Másrészt nézetem szerint a spiritisták tümenyek ügyes fizikai, léképen optikai kísérletek, — no és jó részben leirt woholmányok. Az ember természetében fekszik, hogy szereti a csodálatost és keresi a természetfölöttit és a dolgok reudus folyama szerint, ha más módon nem is, hát ily uton megtalálja a mit keresett. Volt idő, midőn mindenki hitt a boszorkányokban, migem a tudomány kimondotta, hogy boszorkányok nincsenek; leszád, midőn az emberiség elfogja felejtani az újabb kornak, — már is elavult babonáját: a spiritismust is.

(Vége.)

A vak leánya.

(Fancia regény.)

(17 közlemény.)

Azonban gyorsan kelle határoznia. Hirtelen kiragadta a cigányasszony kezéből a szöknyát és koldustarisznyát s ráakasztá szöknyát Krisztinára, ki mely elmerültésgében észre sem vette azt.

A lézongás azonnal lecsalapult. — Lászlókat, mily baigák vagytok ti, — avólt Gorju diadalmas hangon. — Hiszen az egész baj csak onnan merült föl, mert Miji nehezítet, hogy nem az ő három leánya közül választok magamnak feleséget, kiknek egyike pupos, a másik vak az egyik szemére, a har-

madik pedig sánta, Ugy lászik, a nagyragvadás a vén banyának egészen elvette az eszt. Miji csak fogait csikorgatta, de nem mert felelelni, mert az egész sóprédek nép hangos kacajjal s tetszésnyilatkozattal kísérte a főnök tréfás megjegyzését.

Most pedig ezennel bemutatom nektek arámát — folytatta Gorju, ki a lakadalom napján nektek fogadást teend, hogy az apátság titkait soha sem fogja elárulni.

Perrier Ferencz ezekben halgatag szemléljé volt a jelenetnek, anélkül, hogy szándékozta volna magának adni, e sajátságos jelenet okozta benyomások felől. Egyszerre azonban, valamely homályos eszme által kapatván meg, bizonyos terem erlelődött fejében.

Ótuduatl. nul nyul papirtekercse és írójá után, hogy az álomképszerű jelenet megörökítse.

A hűg górosósen kulcsolta össze kezét a némán jártata körül tekintet a tömegen. Most már kezdett világosodni szeme előtt minden s ózta a burgundiak a gyaupjat.

Hogy is történhetett volna máskép, hogy a jobbágyok uruknak fölleteleket szabhasanak.

Krisztin egész testében megrázkódott. Belátta, hogy őt törbe calák. Lehajta fejét, mint az úde róza, melynek szirmait az éji ciga öszemaszta.

A három festész kört képezett az ifu hölgy körül.

most miénk lesz az, nemde testvérek? Ez a hitvány teremtes vonakodik koldustarisznyát nyakába ölteni. Nos, azért is csókojunk össze őt valamennyin!

Gervainnak szerencsétlenségére, Gorju nem kimélte az ütlegeket korbácsával és a vajda örült, hogy pár súlyos üleggel odább ugorhatott.

A vén Miji, ki mint a vipera egyre szíszeggett s a miatt, hogy Gorju az ő leányából gunyt úzó t, még inkább felingerlődött, nem könnyen lehetett prédájától elkáztatni.

Kedves bárányaim! Ez az idegen nő nem mi közülünk való. Ő az égődi pokolba tévedt anygal! Szegény kicsinyem! Ő nem született a sivatagba! Soha sem csilapi a ő vaczkoron éhét. Soha sem látta ő, hogy anyjával a városi rendőrközrosul bánták volna. De miért akart ő a mi derek parancsotunk nevére lelni? Azért mert gazdagnak és hatalmasnak látte őt! Nos, ő gazda; abb mint egy bibornok s hatalmasabb mint a velencei doge, és mindamellett is, hir elen lemond e fényes szövetsegről. Az pedig onnan van, mert az apátság jobbágyai neki undokoknak s közbűsegeknek tűnek fel. Pedig mi szabadok vagyunk, s úgy élünk, mint a királyok. Mindenh z hozzá jutunk ravasszággal, vagy erőszakkal. Olykor magunk vezük pénzünket s kivesszük a vámot egy a kikötők hajóiról, miut az ország-uton doczóg szekeréről.

A h-zotósolói jöte öszekötött da estelety moros főjegyző, Sziv aratot. pártatlannak enekernak elbádás nár és Körner Béla s mentek es köztetszes estely anyagilag nem lens ifjuság az oka. azonban kitűnően mű get. A mezejelentek Dr. Hetényiné, Dr. Foghthay Janosé, tinszki Józsefné, Hmuné, Tókes Zsigmon urnök; továbbá Sol Emma k. a., Chegel Gizella k. a., és Felet elnöke: Szivós Gé

Dohány bevételé dohánytermelők figyél jövedeki központi igaz czen város határain lét 11872—886 számú lea folyó 1886 évi de meg, mely tart bezár 18-káig. A mezőrendő

Különös lopás. értesítette Debreczen hó 24—25 közötti éjj dárdai körjegyzőség

(Folyt. köv.)

